

AMY GILES

Alles is nu

Op een dag verandert
alles. En na die dag
praat ze nooit meer
over hoe het was

Amy Giles

Alles is nu

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020535983
ISBN e-book 9789020535990
ISBN audiobook 9789020536003
NUR 340

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Now is everything* door Harper Teen, © 2017 Amy Giles

Vertaling Els Brevink
Omslagontwerp Studio Jan de Boer

www.zomerenkeuning.nl
www.amygiles.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

nu

Medewerkers van de hulpdiensten klauteren om me heen de heuvel op en af als mieren. Ze proberen te zien wat er te redden valt. We zitten op andere frequenties. Die van hen is manisch en koortsachtig op zoek naar tekens van leven, terwijl ik toekijk zonder te zien. Waar ik aan ben ontsnapt daar beneden, verduistert alles. Lege ogen. Een met bloed doordrenkt sweatshirt van Cornell. Nekken in onnatuurlijke hoeken. Woeste, hete vuisten beukten op mijn rug toen ik weggroep bij de brokstukken.

Maar de lucht is strakblauw, alsof iemand hem vergat te vertellen dat-ie die zelfvoldane grijns van zijn gezicht moest halen.

Niemand overleeft een vliegtuigongeluk. Ik hoor hier niet te zijn.

Voeten knisperen over de ijzige bladeren. ‘Ze is in shock.’

Een man in een marineblauw windjack met de gele reflecterende NDVV-letters op zijn mouw hurkt voor me. Ik staar naar zijn goedkope zwarte leren schoenen, zo anders dan de rijen dure Italiaanse schoenen in de kast van mijn vader.

‘Hadley?’

Ik sla mijn ogen op naar een verweerd gezicht met vriendelijke blauwe ogen met lachrimpeltjes die zorgzaam naar de mijne kijken. Hij glimlacht naar me wanneer onze blikken elkaar kruisen. ‘Ze gaan je nu naar het ziekenhuis brengen, goed?’

Ik friemel met de Claddagh-hanger die tegen mijn keel hangt

en werp een blik op mijn linkerarm, die tegen mijn maag rust.

‘Het doet pijn,’ zegt een klein stemmetje, dat helemaal niet als mijn stem klinkt.

‘Ze gaan goed voor je zorgen.’ Hij kijkt naar de twee ambulanceverpleegkundigen die met een brancard aankomen. Het was een lange klim de rotsachtige helling op. Ik scheurde mijn kleding stuk aan doornstruiken en haalde mijn huid open aan de rotsen, alsof iets me probeerde terug te slepen naar de vlam-mende hellepoel.

Een brandweerman racet ons voorbij naar de opzwellende rook in de geul. Ik zou hem moeten zeggen dat hij zich niet hoeft te haasten. Ze zijn dood.

‘Je grootmoeder is op de hoogte gesteld.’

Ik sla mijn ogen naar hem op. Hij ziet het als een sprank-je hoop. De vriendelijke rimpeltjes rondom zijn ogen worden dieper.

Zijn hoop bezorgt me een schuldgevoel. Ik sta op het punt deze volslagen vreemde teleur te stellen.

BRADY: Het is vandaag 6 januari. Het is... 8.03 uur 's ochtends.

Geef je me toestemming om je verklaring op te nemen?

CW: Ja, hoor.

BRADY: Zeg alsjeblieft je naam en leeftijd.

CW: Claudia Wiley, zeventien. Ik word achttien in mei.

BRADY: Juffrouw Wiley, ik ben Gerald Brady, senior luchtveiligheidsinspecteur bij de nationale dienst voor verkeersveiligheid. Zoals je weet, waren de McCauleys betrokken bij een vliegtuigongeluk. Hadley is de enige overlevende. Omdat we nog een waarschijnlijke oorzaak voor het ongeluk moeten bepalen, spreken we met zowel getuigen als met familie en vrienden van de McCauleys, om zo een beter beeld te krijgen, als het ware.

Ik hoorde dat jij tijd doorbracht met Hadley. Ik begrijp dat jullie in hetzelfde lacrosseteam speelden?

CW: Nou, ja. We speelden allebei in het wedstrijdteam in de herfst en in het schoolteam in de lente. Maar dat is het wel zo'n beetje.

BRADY: Waarom is dat?

CW: Het is nogal moeilijk om die familie te mogen. Was, bedoel ik.

BRADY: Kun je me daar wat meer over vertellen? Wat maakte het moeilijk om ze te mogen?

CW: Alles. Ze grepen elke kans om te laten zien hoe rijk ze waren. Alles draaide bij de McCauleys om geld.

Je kijkt me aan alsof ik een kreng ben, maar dat ben ik niet. Het is gewoon waar. Iedereen vindt het.

BRADY: Zou je een voorbeeld kunnen geven?

CW: Er zijn er zoveel. Ik weet niet eens waar ik moet beginnen.

Dus oké, hier is er één: toen het schoolorkest sinaasappels en grapefruits verkocht om geld op te halen voor onze reis

naar de Rose Parade, heeft Hadley niets verkocht. Nog niet eens één kratje. Ze kwam gewoon op een dag opdagen met een vette cheque van haar vader. Ik weet niet hoeveel nullen erop stonden, ik zag wel dat meneer Rosens ogen uitpuilden. Als hij in een tekenfilm zat, waren ze met een harde ‘boing’ uit zijn oogkassen gesprongen.

Zo waren de McCauleys nu eenmaal.

BRADY: Hmm. Dus met wie was Hadley goed bevriend op school?

CW: Eigenlijk alleen met Meaghan en Noah. Meaghan Maki en Noah Berger, met hen zou je moeten praten. Niet met mij.

En Charlie. Charlie Simmons. Als iemand er meer van weet, is het Charlie.

BRADY: Het is vandaag 6 januari. Het is 8.37 uur 's ochtends.
Heb ik toestemming om je verklaring op te nemen?

MM: Ja.

BRADY: Zeg alsjeblieft je naam en leeftijd.

MM: Meaghan Maki, zeventien.

BRADY: Juffrouw Maki, kun je me alsjeblieft wat vertellen over
je vriendschap met Hadley?

MM: Ik weet niet wat je wilt horen. Ik bedoel, Hadley is mijn
beste v... vr...

BRADY: Juffrouw Maki, denk je dat je verder kunt gaan?

MM: Ja. Sorry. Dit is moeilijker dan ik dacht.

BRADY: Hoelang ken je juffrouw McCauley al?

MM: Eeuwen. Sinds groep vier. Onze achternamen beginnen
allebei met een M – McCauley, Maki – dus we kwamen naast
elkaar te zitten. Juffrouw White zei dat ze zo onze namen
beter kon onthouden. Het klikte gewoon tussen ons. Tussen
mij en Hadley, bedoel ik. Niet tussen mij en juffrouw White.
Want tussen ons klikte het echt niet. Het was een naar jaar.
Godzijdank had ik Hadley, meer kan ik niet zeggen.

Sorry, ik weet dat je daar niet mee geholpen bent.

BRADY: Alles is van nut. Vertel me anders eens iets over haar
familie?

MM: Tja, ik weet dat het thuis niet geweldig ging, maar Hadley
vond het niet fijn om over haar familie te praten.

Behalve over Lila. Ze had altijd een grappig verhaal over
Lila te vertellen.

BRADY: Ze had een hechte relatie met haar zus?

MM: Superhecht...

BRADY: Neem je tijd.

MM: Sorry... ik vind dit allemaal erg moeilijk. Om het allemaal
te verwerken.

BRADY: Wil je wel verdergaan? We kunnen ook een nieuwe afspraak maken.

MM: Nee... ik zal het proberen.

BRADY: Vertel me over haar vader. Hoe was Hadleys band met hem?

MM: [kreun] De drillmeester? Hij was verschrikkelijk. Wist je dat hij haar om halfvijf 's ochtends liet opstaan om met hem te gaan hardlopen? En ze deed het, ook al haatte ze het. En gewichtheffen met hem. Ik denk dat hij zo'n vader was die wou dat hij geen dochters had maar zonen, weet je? Hij was zeg maar... geobsedeerd door haar.

BRADY: Geobsedeerd? Hoezo?

MM: Hij was een controlefreak. Hij leefde Hadleys leven voor haar. Hij zette haar onder druk om aan Cornell te gaan studeren omdat hij daar had gestudeerd... om lacrosse te spelen omdat hij lacrosse speelde... om vlieglessen te nemen omdat hij een vliegbrevet had. O, en hij had één strikte regel: géén vriendjes.

BRADY: Mm-hmm... Maar Hadley had iets met ene Charlie Simmons. Klopt dat? Wist haar vader van hem af?

MM: Nou, uiteindelijk wel. Ze kwam enorm in de problemen toen haar vader het ontdekte.

BRADY: Wat voor soort problemen?

MM: O, gewoon. Huisarrest. Eh... wanneer denk je dat ze me bij Hadley laten?

BRADY: Het is 9.07 uur 's ochtends. Geef je me toestemming om je verklaring op te nemen?

...

BRADY: Meneer Simmons, de reden van dit onderzoek van de dienst voor verkeersveiligheid is om te bepalen of er een aannemelijke reden is voor het ongeluk. Daarmee kunnen we de verkeersveiligheid verbeteren. Op dit moment hebben we nog niet kunnen bepalen of het ongeluk werd veroorzaakt door een fout met de apparatuur, een medisch noodgeval of iets anders. We zouden je medewerking erg waarderen.

...

BRADY: Als we erachter komen dat je informatie achterhoudt die ons kan helpen, is de dienst voor verkeersveiligheid bevoegd om een dwangbevel uit te vaardigen voor je getuigenis.

CS: Prima. Regel maar een dwangbevel. Want ik praat niet met jou, de verslaggevers of met wie dan ook tot iemand me Hadley laat zien. Dus tenzij je kunt regelen dat het ziekenhuis die 'alleen familie'-onzinregel opschort, kan iedereen gewoon oprotten.

toen

De lucht is zwart en ontmoedigend. Mijn lichaam protesteert en wil weer gaan slapen, maar zelfs de nacht heeft geen rechtsbevoegdheid in dit huis.

Beneden klettert de metalen lepel tegen de glazen pot waar papa's geliefde luxe koffiebonen in zitten, gevolgd door het irritante geknars van de koffiemaler dat voor mijn trommelvliezen als een cirkelzaag klinkt. Zrrr, zrrr. Dat is mijn wekker, vijf dagen per week.

De zwaartekracht drukt op mijn slaperige lichaam en ik zak dieper in de matras. Maar nog een beetje langer snurken is de moeite van het in slaap vallen niet waard. Ik glip onder de warme deken uit en verruil mijn pyjama voor een zwarte hardlooplegging met reflecterende strepen, een sportbeha en een topje. Ik strik net de veters van mijn sportschoenen als hij hard op de deur bonst.

'Ik kom eraan,' fluister ik. Ik leun voorover, pak de deurknop en doe de deur open.

Pap slurpt luidruchtig van zijn koffie. Het verbaast me altijd dat hij kan hardlopen met al die koffie die rondklotst in zijn maag.

'We zijn te laat.' Hij probeert niet eens zijn volume af te stemmen op een slapend huis.

Ik kom snel mee, al was het maar om hem weg te krijgen bij

Lila's deur. Toen ik zo oud was als zij kon ik zonder moeite veertien uur aan één stuk slapen, als iemand dat ooit had toegelaten. Wat dus niet gebeurde. Het oudste kind zijn heeft helemaal geen voordelen, wat Lila ook denkt.

Lila is tien en denkt dat mijn leven spannend is. Ik ga naar prijsbanketten met mijn lacrosseteam. Ik krijg vlieglessen op vliegveld McKinley. Ze ziet nog steeds niet hoeveel van mijn leven niet echt van mezelf is.

'Kom op, we gaan,' zegt pap met een blik op zijn horloge. Als we een uur hardlopen, heeft hij tijd voor een snelle douche en kan hij zijn metro van 6.17 uur alsnog halen. Deze schandalige wektijd om halfvijf past in zijn schema. Ik kom thuis, neem een douche, eet, en help Lila dan met het uitkiezen van een outfit. Als het aan mama lag, zou Lila de deur uit gaan verkleed als een diepbedroefde American Girl-pop. Als het aan haarzelf lag, zou ze de deur uit gaan alsof ze de MTV Video Music Awards moet presenteren. Ze houdt enorm van muziek en dansen, dus heb ik haar gesmeekt om mij haar styliste te laten zijn.

'Elke diva met een beetje zelfrespect heeft er één,' zei ik.

Het is leuk om outfits voor haar te verzinnen. Toen ze werd geboren, was ik zeven jaar enig kind geweest. Op de dag dat ze thuiskwam uit het ziekenhuis, zette mam haar reiswiegje op de vloer. Ik zat urenlang voor haar op de vloer en hield haar in de gaten, om er zeker van te zijn dat ze niet zou stoppen met ademen. Daar was ik echt doodsbang voor, de gedachte dat haar longen het zouden begeven omdat het te moeilijk was, omdat dat hele gebeuren van leven en ademen totaal werd overschat. Door mijn ogen geen moment van haar af te wenden, dwong ik haar voortbestaan met wilskracht af. En toen lieten ze me haar in mijn armen houden. Licht en blond, met grote blauwe ogen – anders dan ik en pap met ons bruine haar en bruine ogen – zo

leek ze net mijn hoogstpersoonlijke babyprop.

‘Je bent nu een grote zus,’ zei mam. Ze glimlachte naar me terwijl ik Lila vasthield, alsof het roze ‘ik ben de grote zus’-shirt dat ze bij het winkeltje van het ziekenhuis voor me hadden gekocht niet duidelijk genoeg was. ‘Je moet haar beschermen en heel goed voor haar zorgen.’

Het is waarschijnlijk het enige uit mijn moeders mond wat ik ooit echt serieus heb genomen.

We stretchen op de oprit en pap gaat voorop over de donkere straten. Bij elke megavilla die we passeren, gaan de lampen met bewegingsmelders aan, waardoor het pad achter ons wordt verlicht. We wonen in zo’n nieuwere wijk die gebouwd is op een stuk land waar ooit een aardappelboerderij stond, wat betekent dat we ons zorgen moeten maken over imidacloprid, DDT en de andere pesticiden in ons grondwater die verantwoordelijk zijn voor de kankeruitbraken in heel Long Island. Je ziet de bestelbus die bronwater komt brengen hier regelmatig.

Ons huis werd opgeleverd met de vereiste vijf slaapkamers, vier badkamers en een afzonderlijk toilet, een luxe keuken, granieten aanrecht en vier meter hoge cassetteplafonds. In plaats van de bioscoopzaal die alle andere huizen hebben, liet pap de bouwvakkers een fitnesszaal in onze kelder maken. Hij sport alsof hij voor de Olympische Spelen traint. Wat betekent dat ik dat ook doe.

Een paar honden blaffen als we langs de huizen rennen. De burens vinden dat vast geweldig. Niemand zou op dit tijdstip wakker moeten zijn. Wij niet en de honden niet. Ik hijg op het ritme van mijn voeten die de stoep raken. Het is net mediteren, denk ik maar. Me richten op mijn ademhaling helpt me om de pijn die met elke stap door mijn heup schiet te vergeten. De oktoberlucht is net koud genoeg om mijn adem te kunnen zien.

Het wordt binnenkort echt koud, maar het weer staat onze hardloopsessies nooit in de weg.

‘De deadline voor de eerste lichtung komt eraan.’ Hij puft en witte wolken onderbreken zijn woorden.

Ik knik. Hij kijkt me aan in afwachting van een antwoord, maar ik doe alsof ik op het rennen gefocust ben.

‘Eén november.’

‘Jup,’ hijg ik.

‘Het lacrosseteam van Cornell deed het vorig jaar heel goed. Brown deed het iets beter, maar...’ Zijn stem sterft weg.

‘Weet ik.’ *Dat heb je me zelf verteld.* Het zorgvuldig kiezen van mijn woorden is een belangrijke overlevingstactiek, vergelijkbaar met het maken van een vuur met twijgjes of het foerageren naar lisdodde of conifeer in de wildernis.

‘We kunnen er binnenkort eens een weekend heen vliegen. Nog eens rondkijken en deze keer ook met de coach praten.’

Ik knik.

Hij puft. ‘Leg je tempo wat hoger, je raakt achter.’

Ik weet niet hoe ik achter kan raken terwijl we nek aan nek gaan, maar ik verhoog mijn tempo, net genoeg zodat hij nu moet zwoegen om me bij te blijven.

Plotseling stopt hij met hardlopen en klapt hij dubbel. Hij grijpt naar zijn borstkas, hoest en snakt naar adem.

‘Pap, gaat het wel?’ Angst en paniek en iets onuitspreekbaar helders aan de rand van mijn bewustzijn zorgen ervoor dat ik aan de grond genageld sta. Hij geeft geen antwoord. Eindelijk gaat hij weer rechtop staan en spuugt hij een fluiem naar de overkant van de straat.

‘Er schoot iets in mijn keel,’ zegt hij moeizaam, met tranende ogen. ‘Ik ben in orde.’

Hij rent door en ik volg.

Meaghan en Noah wachten voor het derde uur Spaans op me bij mijn locker.

‘Hallo, Spierbal.’ Meaghan steekt haar hand uit en knijpt me ter begroeting in mijn biceps. Noah leunt met zijn rug tegen de lockers, armen over elkaar, met zijn mond naar één kant getrokken. Hij knijpt zijn ogen toe terwijl hij me in zich opneemt.

‘Je loopt zoals mijn oma voor ze haar nieuwe heup kreeg,’ besluit hij.

Ik hink een klein beetje, maar het is lang niet zo erg als het geschommel van Noahs grootmoeder voor ze haar nieuwe heup kreeg. Maar mijn lichaam voelt zelfs na twee ibuprofens nog even krakerig en antiek aan als dat van haar. Ik draai aan het slot van mijn kluisje en zorg ervoor dat ik de cijfers precies goed draai. Het slot is even stroef en onverzettelijk als alle andere dingen in mijn leven.

‘Mijn heup doet moeilijk.’ Ik graaf in mijn locker naar mijn boek voor Spaans.

‘Alweer?’ Noah zucht en haalt zijn telefoon tevoorschijn. Hij tikt wat dingen in. Met een tevreden knik draait hij de telefoon naar me toe om me een fitnesswebsite te laten zien. ‘Dit moet je aan je vader laten zien.’

‘Drilmeester,’ hoest Meaghan in haar vuist.

Noah glimlacht instemmend naar Meaghan en praat dan verder. ‘“Tien signalen dat je te veel traint.” Het eerste punt op de lijst is langdurige spierpijn.’ Noah kijkt nadrukkelijk naar mijn pijnlijke heup.

Achter Noah komt Charlie Simmons door de gang onze kant op lopen. Hij heeft zijn lesboek voor Spaans onder zijn arm. Onze blikken kruisen elkaar. Ik verbeeld het me waarschijnlijk, maar het lijkt alsof hij zijn koers een paar graden in mijn richting bijstelt. Ik weet het niet zeker, omdat ik de gelegenheid aangrijp

om me snel om te draaien, in mijn lockerspiegel te kijken en te doen alsof ik mijn haar bijwerk tot ik zijn weerspiegeling achter me zie weglopen. Zijn lange, mooie weerspiegeling.

Als het veilig is om me weer om te draaien, is Noah nog steeds met een schampere grijns door de lijst aan het scrollen. ‘Nummer vijf is interessant. Hoe staat het met je menstruatie?’

‘Gaat je niks aan.’ Ik sla mijn kluisje dicht.

Noah prikt met een vinger in de lucht alsof zijn punt daarmee bewezen is. ‘Lichtgeraaktheid. Nummer zeven.’ Hij stopt zijn telefoon in zijn zak.

Mevrouw Marino steekt haar hoofd om de deur van het lokaal en kijkt nors naar de achterblijvers op de gang. ‘Wat lummelen jullie hier nog? Ga naar je les.’

Ik zwaai vluchtig naar Noah voordat ik tegen Meaghan de trap op race naar Spaans. Zelfs met een zeurende heup maak ik haar in. Ik ben getraind om door de pijn heen te rennen. Pas als ik stilsta, bezinkt de pijn. Het is de combinatie van mijn spieren die verstijven en het onvermogen iets te negeren wat aandacht vraagt. Net wanneer de bel gaat, ploffen we neer op onze vaste plekken.

Meaghan slaat haar klapper met huiswerk open en draait zich naar me toe. ‘Ga je mee naar het winkelcentrum na school? Ik wil iets nieuws halen voor het feest van Mike DiNardi.’ Aan de schittering in haar groene ogen zie ik dat ze een nieuwe verliefdheid te pakken heeft.

Ik pak mijn huiswerk uit mijn tas zodat ik het vast klaar heb liggen. ‘Echt? Wie is de gelukkige?’

Ze rolt met haar ogen. ‘Mike DiNardi!’

‘O, de gastheer! Oké, dan.’ Ik lach.

‘Dus je gaat mee?’

‘Kan niet. Ik heb vliegles.’

Ze kijkt geïrriteerd weg. ‘Wat een verrassing.’

Ik schuif mijn papier heen en weer en mijn blik schiet naar de tafel, terwijl ik probeer te doen alsof dat niet zo pijnlijk was als het voelde.

Ze zucht en bijt op haar lip. ‘Sorry. Ik maakte maar een grapje. Ik...’

Ik draai mijn gezicht naar haar toe en glimlach. Ze knikt ernstig en houdt erover op.

‘Maar je komt wél naar het feest, toch?’ vraagt ze, met haar bloedserieuze probeer-maar-niks-blik. Meaghan zegt altijd dat ik beter voor mezelf moet opkomen.

‘Kweek toch ballen!’ zegt ze vaak, met haar vuisten gebald.

‘Zou ik doen als het kon, maar mijn Y-chromosoom is nog stééds niet geleverd!’ Dat is mijn standaard repleik. Ik heb in de loop der jaren veel advies van haar gekregen over hoe ik mijn vader moet aanpakken. Haar vader is toevallig echt een softie.

Ik knik. ‘Ik ga het proberen.’

‘Niet proberen. Dóén! Ik heb je nodig op dat feest. Jij bent mijn...’

‘*Wingman?*’ vraag ik en we lachen allebei.

‘Goed, laten we het zo noemen.’

Señora Moore komt rood aangelopen en buiten adem het lokaal binnen gesneld. Ze draagt een lange hippierok en een los bloesje met blote schouders. Ze lijkt klaar voor een *fiesta*.

‘*Hola!*’

‘*Hola, señora Moore.*’ Een kakofonie van apathie komt haar tegemoet, behalve van de grote cluster cheerleaders. Die blijven doorpraten alsof zij de zon zijn en wij in een baan om ze heen draaien. Vandaag is het Madelyns beurt om haar haar ingevlochten te krijgen. Soms kijk ik naar ze en moet ik denken aan Jane Goodalls chimpansees die elkaar vlooiën.

Pat Michaels, die zijn benen voor zich heeft gespreid in een brede, slappe V, steekt zijn vinger op. ‘Mag ik naar de wc?’

‘En Español, Patricio.’ Señora houdt haar vinger op.

Aan de andere kant van het lokaal zit Charlie Simmons over zijn tafel heen gebogen. Hij zit te tekenen, zoals altijd. Ze loopt erheen en tikt op zijn tafel.

‘Presta atención, Carlito.’ Ze wijst met twee vingers naar zichzelf. Hij gaat rechtop zitten op zijn stoel.

Ik staar naar zijn honingbruine haar, dat zelfs glanst onder de tl-buizen, en naar zijn slanke rug en brede schouders onder zijn strakke grijze shirt. Hij heeft het lange, gespierde lichaam van een zwemmer. Hij zat in het zwemteam, maar is ermee gestopt. Charlie Simmons stopt overal mee. Hij zat ook in de robotica-club en het debatteerteam. Hij is intelligent, maar geeft altijd op.

Precies op dat moment draait hij zich om en betrapt hij me er voor de tweede keer vandaag op dat ik naar hem staar. Ik buig me over mijn schrijfblok en begin willekeurige aantekeningen te krabbelen, terwijl ik de blos in mijn nek omhoog voel kruipen. Maar niet voor hij naar me lacht.

Ik wou dat ik in een wereld leefde waarin er hoop was voor mij en Charlie Simmons.

BRADY: Het is vandaag 10 januari. Het is... 10.17 uur 's ochtends. Geef je me toestemming om je verklaring op te nemen?

KM: Uiteraard.

BRADY: Zeg alsjeblieft wat je naam is en wat je verhouding tot Hadley McCauley is.

KM: Kathleen Moore. Ik was Hadleys lerares Spaans in de laatste twee schooljaren.

BRADY: Wat kun je me over Hadley vertellen?

KM: Hadley was een slimme, nauwkeurige leerling. Het was altijd een genoegen om haar les te geven.

Zeggen we dat niet altijd over de stille types?

Sommige leraren hebben dat soort types het liefste. We moeten het opnemen tegen zoveel grote monden, jaar in, jaar uit, dat een stille leerling een zegen is. Maar Hadley was stil op een manier die ik zorgwekkend vond. Haar stilte voelde... opgelegd.

BRADY: Opgelegd? Hoe?

KM: [zucht] Bij Hadley... kon ik nooit echt merken wat er onder de oppervlakte gaande was. Ze was rustig, maar eigenlijk alleen in de buurt van volwassenen. Ze zei geen woord in de les tenzij ik haar de beurt gaf. Echt alleen als ik haar de beurt gaf.

Dus begin vorig jaar noemde ik dat in haar eerste rapport. Nu moet je bedenken dat je op het rapport geen ruimte hebt om persoonlijke aantekeningen te maken. Er is een reeks opmerkingen die we kunnen aanvinken. In Hadleys geval was de opmerking die het meest aansloot bij wat ik bedoelde 'meer participatie nodig'.

Nou, toen die arme meid de maandag erop naar school kwam, was ze bijna in tranen. Ze vroeg of ze me onder vier ogen kon spreken. Ze smeekte me om die opmerking

van haar rapport te halen. Ik zei: ‘Hadley, lieverd, je bent de beste leerling van de klas. Ik wil alleen dat je je vinger vaker opsteekt, dat is alles.’ En ze vroeg me: ‘Hoe vaak?’ Ik dacht dat ze een grapje maakte. Maar ik zag de blik op haar gezicht. Ze wilde echt weten hoe vaak ze haar vinger moest opsteken opdat dit nooit meer zou gebeuren.

Ik zweer je, vanaf die dag stak dat meisje haar vinger drie keer per les op, elke dag weer. Ze hield de tel bij. Iemand had haar goed bang gemaakt en ik beloof je dat ik het niet was.

ALLES IS STUK. ALLES IS ANDERS. ALLES IS NU

Van buitenaf lijken de McCauleys het perfecte gezin. Rijke ouders, twee mooie dochters, het gaat ze voor de wind. Maar wat er zich binnenshuis afspeelt, maakt oudste dochter Hadley langzaam kapot: ze wordt mishandeld door haar vader. Hadley doet er alles aan om haar zusje Lila ditzelfde lot te besparen. Maar als Hadleys verboden relatie aan het licht komt, wordt het huiselijk geweld nog erger. Totdat er een ongeval gebeurt waardoor alles verandert. En na die dag praat Hadley niet meer over wat is geweest. Het kost haar al genoeg moeite om vrede te krijgen met het nu.

'Wat een mooi, mooi boek! Kippenvel'

EVELIEN DE RAAFF, THE RAVEN BOOKS

ALLES IS NU is een heftig en aangrijpend verhaal dat heen en weer springt tussen toen en nu, geschreven door de getalenteerde nieuwe young adult-auteur Amy Giles. Het boek gaat over de vraag wat een meisje bereid is te doen om zichzelf en haar omgeving te beschermen, en over hoe ze de kracht kan vinden om zich te richten op haar toekomst.

NUR 285/340

9 789020 535983